the name of *David*) Act. 13. *After he had served his own generation by the will of God he fell on sleep*; He sleeps in the Lord; and *will rise gloriously in the Morning of the Resurrection*, *b* Psal. 17. and *c* Psal. 49.

b Psal. 17 ... ult.

c Psal. 49. 14.

d Being dead he yet speaketh He: 11. 4.

* But though he sleeps the sleep of death, yet, *being dead* with *Abel he yet speaketh*, *d* Heb. 11.4. His zealous conversation speaketh zeal and fervency to this *Laodicean* and luke-warm generation, and bespeaks all Christian Magistrates, especially those of that City where he lived, and all the Saints in all places to imitate his Piety, Justice, Charity, and all those graces which did shine forth in his holy and gracious conversation. Ile shut up all with that voyce from Heaven, Revel. 14. 13 *Blessed are the dead which die in the Lord, from henceforth, yea, saith the Spirit, that they may rest from their labours, and their works do follow them.*

FINIS.

Errata, For *Exter* Read *Exeter*, *To the Reader*, in pag. 23. *l.* 5. For Fared read hared.

the name of *David*) Act. 13. *After he had served his own generation by the will of God he fell on sleep*; He sleeps in the Lord; and *will rise gloriously in the Morning of the Resurrection*, *b* Psal. 17. and *c* Psal. 49.

b Psal. 17 *ult.*
c Psal. 49. 14.
d Being dead he yet speaketh He: 11. 4.

* But though he sleeps the sleep of death, yet, *being dead* with *Abel he yet speaketh*, *d* Heb. 11.4. His zealous conversation speaketh zeal and fervency to this *Laodicean* and luke-warm generation, and bespeaks all Christian Magistrates, especially those of that City where he lived, and all the Saints in all places to imitate his Piety, Justice, Charity, and all those graces which did shine forth in his holy and gracious conversation. Ile shut up all with that voyce from Heaven, Revel. 14. 13. *Blessed are the dead which die in the Lord, from henceforth, yea, saith the Spirit, that they may rest from their labours, and their works do follow them.*

FINIS.

Errata, For *Exter* Read *Exeter*, *To the Reader*, in pag. 23. *l.* 5. For Fated read hated.

ORATIO FV-
NEBRIS HABI-
ta in Templo beatæ
Mariæ Oxon.

Ab ISAACO WAKE,

PVBLICO ACADE-
miæ Oratore, *Maij* 25. *An.*
1607. quum mœsti
*Oxonienses, pijs mani-
bus* IOHANNIS
RAINOLDI
parentarent.

This oration
rendred into Engl.
by m^r Tho. Fuller
in his Abel
-vus, printed
4. at Lond.
p. 492.

OXONIÆ,
*Excudebat Iosephus
Barnesius.* 1608

AW

O

V
de
pe
qu
di
tis
ia
su
pe
la
b

ORATIO FVNEBRIS.

Vàm fragilis ſit, & incerta humanæ vitæ cõditio, quã ſomno aut fabulæ ſimilis, vtinam (Viri Ornatiſſimi & mœſti vndequaq; Academici) modo ſuperi voluiſſent, aliunde potius, quàm ex præſenti ſpectaculo diſceremus. Scilicet ſeneſcentis quidem mundi, & ad occaſũ iam præcipitantis, ſatis multa ſuperq, vidimus indicia; Intẽperiem cœli, malignitatem ſtellarum; ventorum turbines, nubium Cataclyſmos, maris furo-

res non ante cognitos, quæ dira omnia, pias mentes, horrore ruentis cœli, & expirantis Naturæ perterrefaciunt. At *Musas* tamen æternas, & reliquis labẽtibus omnibus, *Artes* immortales fore, nescio quomodo nobis ipsis ad blandientes, facilè credidimus, donec magnus hic literarũ Atlas, quocum literæ ipsæ sanctiores nutare certè videntur, si non occumbere, suo nos fato docuit, spem etiam illam vanam & inanẽ esse. Cuius sortem beatam, pietate & moribus dignam suauissimis, absit, vt flebilibus quisquã deploret nenijs, cũ nihil sit quod illi vlterius optare vel avidissimus possit, nisi illam *Virginij Rufi* felicitatem, cui, tanquam cumulus accessit in funere laudator *Cornelius Tacitus*. Mihi vero (*Academici*) vestram hanc intuenti, aliàs gratã & iucundam, nunc autem, pro

oc-

occaſionis ratione, flebilem & triſtem frequentiam, ita in mẽtem veniunt illę Regiæ *Xerxis* lacrymæ, quas ad conſpectum exercitus numeroſi fudit, vt nõ poſſim quin intimis ſuſpirem præcordijs, cum in pręſenti ſpeculo, mortalitatis etiam veſtræ videam imaginem. Quis enim eſt qui doctrinæ, ſapientiæ, virtutis fiduciâ, ſpem vitæ in longinquum extendere auſit, cum difficiles Parcæ, & non exoranda numina, hunc tantũ Orthodoxæ fidei Herculem, & Chriſtianæ religionis Propugnatorẽ, nec matris *Academiæ* lacrymis, nec lugentis *Eccleſiæ* importunis precibus voluerint condonare? Certè ſi inæſtimabiles illæ mentis opes & non interituræ animi diuitię ad Corporis etiam firmitatem & vigorem aliquid facere, aut quomodocũq; deriuari potuiſſent, vixiſſes

Rainolde, nec tam ex voto tuo, qui cœlũ voluisti, quàm ex nostro, qui te, vixisses ita, vt nunquam morereris, senesceres, ægrotares. Atqui magno humani generis dispendio, contrariâ ferè ratione vsu venire solet, vt quò magnificentiùs quis, & illustriùs divinis literarum & sapientiæ ornamentis animũ excoluerit, eò citiùs, adeóq; etiam festinantiùs, & mens ipsa terrestris pertęsa domicilij sublimiora cogitet, & corpus itidẽ, omni iã spiritu in nobili illo, sed tamẽ laborioso studiorum opere, exhausto planè & absũpto fatiscat, ac deficiat. Quæ nimirum res in causa fuit, vt tu, *Rainolde*, tot secundis prælijs literarum omniũ victor & triumphator, accisis tamẽ corporeis viribus, exhalares gloriosam animam, nosq; in luctu & orbitate mœrore cõfectos destitueres. Quid

autem? Non te labentem tuā plurima pietas, non virtus, non sanctitas, & eruditio ad miraculum ingens servare potuit? Scilicet an quia nihil erat quod vltra disceres, ideo vlterius ne vivere voluisti? An nō dignus inter cęteros *Ficinus*, quē aliquando evolueres, qui de sanitate tuenda, & vitâ in ęternum prorogandâ disserit? Satis vixisti tibi ipsi; esto: satis gloriæ tuæ, cui tamen supervivere nō potuisses: At nō Reipub. satis, quæ probitatis & virtutum omnium exemplar in te positum desiderat; Non Academiæ, quæ eruditionis iam extinctū requirit lumē; Non deniq; communi Religionis causæ, quæ te orbata Duce, in medio procellosi maris non sine naufragij periculo fluctuat. Equidē quòd alter fortiorq; *Cocles* ingruentes hostium infensissimorum catervas prin-

ceps repulisti, quòd exciso, cui institeras, ponte sublicio; tamen saluo scuto desiluisti, rem abs te præclarissimè gestam nemo negaverit; rejecisti siquidem perduelles; at verò nondum soluta est obsidio, esto enim quòd Romanam *Idolomaniam* detractâ laruâ, Dei hominumq; odio exposuisti; quòd iugulum *Antichristiani* monstri incepisti petere; quòd per *Harti* latera ipsum Cor Papismi transfixisti. At *Sanderus* tamen adhuc intactus, nisi quòd Dei vindicem dextrā, in montibus Hibernicis erro profugus expertus est. *Bellarminus* non satis fractus; *Baronij* nec omnes detectę fraudes; vt taceam nova, quæ huic Hydræ quotidie repullulant capita; His tātis in negotijs quomodo vacabat tibi mori? Cum tam ingens messis & operarij sint tam pauci? Tui similes tam nulli? Cum

vn-

vndiq; superstitio instar maris nostri *Virgivij* novis exundet fluctibus?

Est ista lamentantis *Ecclesiæ* lugubris vox, quam ex acerbissimi doloris sensu tam flebiliter sonat, ac si ipsa etiam cum *Rainoldo* animam egisse videretur. At matris *Academiæ* mœstiorem adhuc vultum, & tristiorem faciem (si tristior cogitari possit) quis demum *Timanthes* exprimendo erit?

Huc veniant lacrymæ, Niobe quibus obruta mater.

Nihil hæc nisi *Rainoldum* cogitat, *Rainoldum* videt, *Rainoldum* vanis imaginibus audit, alloquitur, tenet. Et certè (*Academici*) licet felicissimæ huic nostræ parenti tanta sit præsenti hoc seculo, tamq; numerosa doctissimorum virorum soboles, vt suam sibi potiùs gratulari fœcunditatem, quàm præsentem

de-

debuerit orbitatē lugere, eāq; Matris *Brasidæ* vocem nūc certè, si vnquā, vsurpare, *vir bonus est Brasidas et fortis, sed habet multos Sparta similes*: non possum tamen, quin eiusdem pijs lacrymis, & iusto huic dolori veniam facilem concedam, cum cogitem *Rainoldū* amisisse, qui (absit dicto invidia) reliquis suis filijs tantùm præluxit, linguarum diversissimarum excellenti peritiâ, & artium scientiarùmq; omnium perfectâ panopliâ, vt supra humani ingenij fastigiū positus videretur, natusq; in quo omnes Musæ suas omnes vires experirētur. Nemini (*Auditores*) detraho, dum debita *Rainoldo* persoluo; nec huius iustis, scio, laudibus invidebūt vel patres reverendi, qui domi hāc nostram Oxoniam suâ exornāt gravitate, doctrinâ, pietate; vel Illustrissimi illi pietatis & lite-

rarum

rarum *Antiſtites*, qui ad clavum Eccleſię adſidentes, prudentię, ſanctitatis, & eruditionis ſtupēda ſpecimina vniverſo orbi exhibēt Chriſtiano. Quibus maximis *Academia* & *Eccleſia* luminibus, ſi quis *Ramoldum* hunc noſtrum tantò meritis minorē judicet, quantò publicâ dignitate, & forenſi minus reſplenduit fulgore, recognoſcat is velim illud *Auguſtini*, Epiſcoporū maximi de *Divo Hieronymo* eulogium. *Quantumvis Epiſcopus Preſbytero ſuperior, at Hieronymus tamen Preſbyter etiam Auguſtino Epiſcopo maior*: & vt vt alij in hoc noſtro mirentur ſcientiam, humilitatem, abſtinentiam incredibilem, quæ omnia in illo (fides numinum!) plus quam mira fuerunt: ego tamen hoc vnū ſtupeo, miraborq; ſemper, gloriam illum & honorem calcare potuiſſe. De quo tametſi illud non

dix-

dixero, quod de *Luthero Illiricus* & *Wigandus*, quem *Germanicum Prophetam* appellarunt: tamen cum nihil sit vel in *Lutheri*, vel *Caluini*, vel *Bezæ*, aut *Whitakeri* laudibus, quod non suo merito sibi ipsi *Rainoldus* vendicet; gratulabor ego quidem huic nostræ *Patriæ* quòd eduxerit, matri *Academiæ* quod educauerit, & feracissimo illi bonorum ingeniorum *Collegio*, quòd lactauerit *Rainoldum*, quem (vt cum domesticis suis illum comparem) virtutis, pietatis, & eruditionis cōmendatio supra ipsum *Iuellum*, *Wottonum*, *Viuem*, *Hookerum* eleuauit, supraq; *Polum*.

Eat autem *a Westonus* impurus & impudicus rabula; eructet quæ volet convitia; dicat ingenij tarditatem; dicat simulatos *Rainoldi* morbos: plumbei scilicet fuimus (*Academici*,) qui tam hebetis ingenium sus-

a Westonus in scur. præfatione ad librum de Triplici hominis officio.

peximus: deliri, qui ægrotasse credidimus, quem (proh dolor) mortuum videmus. Quanquam nec *Westonus* ipse[b] *Patruus* sui, quem ita iactat, &[c] morum, & fugæ turpitudine similis, cum principes Academiæ nostræ ita lacesseret, vt etiã qui matrimonium contraxissent, quasi sceleratos homines nominatim perstringeret, habuit vel vnum aliquod factum, quod in omni vita sanctissimi huius viri reprehenderet.

[b] Doctori *Westonus* qui è Collegio hic nostro Linco'n. propter infamem libidinem expulsus.
[c] Nam & eiusdem nefandi flagitij *Duacensis* hic etiam *Professor* reus, (ni fama mendax) deprehenditur.

At ille longiùs aberat: quid qui steterunt propiùs? Amârunt omnes hominem, amârunt mores & integritatem. Quòd si obstinata seueritas, & invictus adversus gratiam animus, ei vitio verti poterant; aut si quid aliud (quid autem potuit?) sed si quid potuisset in eo improbari: næ crimen illud honestum citiùs, quàm *Reinoldus* turpis effi-

ceretur. Sed ille nunc feliciter agit inter Angelos: nos verò qui magnos optimi ſapientiſſimiq; viri manes veneramur, beatam tum demum *Oxoniam* pronuntiare non dubitabimus, quando parem ſimilémq; in huius locũ ſurrogaverit. Habeamus enim, quos ſumma eloquentia, infinita lectio, ſublimitas ingenij, iudicij gravitas, virtus, humanitas candor, eaq́; omnia ſcriptis egregiè monumentis, quã maximè cõmendent, *Rainoldum* certè non habebimus. At quid ipſum loquor? Cuius tanti viri, iam nunc Sepulchrum, heu tantillis inhiat reliquijs, quas hodie poſtremùm cernimus, ſalutamus, valere iubemus,

Poſterrumum (inquam) *& poſtea non vnquam ampliùs.*

Mihi verò vt (quod vnicum reſtat Jefferri iubeam,

--Nõ lingua valet, nõ corpore nota

Suffi-

Sufficiunt vires, nec vox, nec ver-
ba sequuntur.
Itaq; Sophoclea mutuabor
--agesis, quisquis amicus
Ades hic præsens, propera, curre,
Impende viro summo officium.
Ac nemo quidē, queis loquor, horū
Rainoldo fuit melior vir.

FINIS.

